

GÖKHAN YÜCEL

**OLMAYAN
ŞEYLER**

© KARAKARGA YAYINLARI 336

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

OLMAYAN ŞEYLER

Gökhan Yücel

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Ezgi Aksoy

Kapak Tasarımı: Barış Sarhan

İllüstrasyon: Murat Kalkavan

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Mart 2021

ISBN: 978-625-7217-52-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalioğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5 Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42 **Fax:** (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

[karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

[karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

[karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06 **Matbaa Sertifika No:** 48625

Destek Dukkan

*Pınar ve Gökçen,
bu yolculukta benimle yürüdüğünüz için minnettarm.*

*Hakan Karakurt, Bengü Üçüncü, Can Soyer ve Kaan Sezgin.
Tüm destekleriniz için teşekkürler.*

32

ŞAHİN APARTMANI ADAM

2017'nin ikinci ayının on ikinci gününde, İstanbul saatiyle sabaha karşı 2.47'de, Güneş sisteminin dışından gelen tanımlanamayan bir şua, dünyanın içinden geçerek bilinmeyen bir yere gitti. Bu şua dünyadan geçerken İstanbul'da ve yerkürenin tam öbür tarafında bulunan Fransız Polinezyası'ndaki Matuara'da yaşayan yedi kişiye dokundu ve bu yedi kişinin o anda düşündükleri şeyleri gerçeğe dönüştürdü.

Bu yedi kişiden üç tanesi o anda uyuyordu. İlki, kendini yerin on dört kilometre üzerinde, kontrolsüzce aşağı düşerken buldu. Bir diğeri korkuyla sıçrayarak uyandı ve bağırarak isterken sesini kaybettiğini fark etti. Çılgınlık atmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Sonuncusu ise toz pembe bir rüya görüyordu. Uykunun içinde rüyada olduğunu fark etmiş ve ne kadar mutlu olduğunu düşünüp “ne olur bu

rüya hiç bitmesin” diye geçirmişti içinden. Bir daha hiç uyanmadı. Hayatının geri kalanını yüzünde bir gülümsemeyle komada geçirdi.

Ayık olan dört kişiden ikisi, o sırada başka insanlardan nefret etmekle meşgullerdi. Bu iki kişinin hasımlarından biri, o anda bulunduğu yerde taş dönmüşürken diğeri ise kendini cehennemin dibinde bulmuştu. Cehennemin bizzat bu düşüncenin sonucunda oluşmuş olması da işin ironik bir yanıydı.

Üçüncü kişi, evindeki çiçekleri sulamakla meşguldü o sırada, ama ne yaparsa yapsın, ne kadar ilgilenirse ilgilen sin çiçeklerini kurtaramıyor, hepsi ölüyordu. Evinin iyi güneş almadığını düşündüğü için “Keşke içeri ışık girse de çiçekler canlanıp büyüse” diye düşünmekteydi. Tam o sırada dört katlı apartmanın ikinci katı, sanki üstü kesilmiş gibi güneş almaya başlamıştı. Dışarıda yağmur yağmasına rağmen içerde sürekli artan güneş ışığı kadının gözlerini aldığı için gözlerini kapatmıştı. Açtığında salonun her yeri çiçeklerle kaplanmış, evin içi küçük bir ormana dönmüştü.

Bu kişilerin sonuncusu ise Murat’tı. Tam şua içinden geçtiği sırada aşırı alkollü bir şekilde, Şahin Apartmanı’nın sokak kapısı önünde anahtarını arıyor ancak bulamıyor, kapıyı çalıp da karısını uyandırmak istemediği için “bir mucize olsa da şu apartmanın kapısından içeri girsem” diye düşünüyordu. Murat tam o anda kendini iki adım ileride,

apartmanın girişinde buluverdi. İçinden şua geçtiğini anlamadığı gibi, nasıl içeri girdiğini de anlamamıştı. Olağan olmayan bir biçimde içeri ışınlanmış olduğu halde, aşırı sarhoşluğun da etkisiyle “herhalde kapı açtı” diye düşünmeyi tercih etti. Birinci kata çıktı, kapının paspasına sakladığı anahtarı alıp daairesine girdi ve mışıl mışıl uyudu. Sabah uyandığında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Külçe gibi bir kafayla uyandı. Karısı çoktan ayaktaydı. Kalkıp onunla bir şeyler yedi, yerken geçen geceyi düşündü. Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. Belli ki yine ipin ucu kaçırmıştı. Az bir şey atıştırıp peşinden tuvalete girdi. İşemeye başlarken yine dün geceye gitti aklı, bir an kapının önünde olduğunu hatırladı. Dışardaydı. Gözlerini sıkıp hatırlamak için zorladı. Tekrar açtığına sokak kapısının iki adım içerisinde, apartmanın merdivenlerine işiyordu. Çığlık atarak sıçradı olduğu yerde. Bu sıçrayış, çişin kontrolden çıkarak her yere sıçramasına yol açmıştı, ama şu anda bunun önemi yoktu. Refleksle kendini ve pijamasını topladı. Korkuyla etrafa baktı. Kimse yoktu.

Buraya nasıl gelmişti?

Çişine basmadan bir üst kata çıktı, ortalık biraz kokacaktı, ama neyse ki kimse görmemişti. Dairesinin kapısına gelince üzerinde anahtar olmadığını fark etti. Kapıyı çaldı. Karısı “kim o?” diye bağırды, “benim” dedi. Kadın kapıyı açtı, şaşkıandı, çünkü

kocasının tuvalete gittiğini hatırlıyor, ama geri çıkıp yanından geçip de dışarı çıktığını hatırlamıyordu. “Sen... Nasıl?” diye sordu. Adam “bilmiyorum Ayşen” dedi. İçeri girdi.

Girince karısına durumu anlatmaya çalıştı. “Az evvel içerde çişimi yapıyordum, gözümü kapattım, açınca apartmanın girişindeydim” dedi. Kadın inanmaz bir ifadeyle bakıyordu. “Ben de inanmıyorum ama şimdi girdim kapıdan, gördün!” dedi. “Sen hep böyle eşek şakaları yapardın zaten Harun” dedi kadın, “Ayşen sana yemin ediyorum bak böyle gözlerimi kapadım, aşağısını düşündüm. Gözlerimi açtımdhaydaa!”.

Harun’un cümlesinin ikinci yarısı oda akustiğinden çıkıp hol akustiğinde duyulmuştu. Tekrar apartman girişindeydi. Yukardan karısının çılgınlığı geliyordu. Üst katta kapı açıldı, koşan bir çift ayağın sesi geldi, sonra da merdivenin başında karısı görüldü. Aşağıda duran kocasına bakıyordu. Oracıkta bayıldı.

Ayıldığında Harun başında duruyordu, elinde limon kolonyası, karısını ayıltmaya çalışıyordu. Ayşen kalktı. Derin bir nefes aldı, kocasının getirdiği suyu içti. Sonra da “evet, gerçekten oluyormuş” dedi. Harun o gün işe gitmedi. Oturup bunu konuştular. Sonra tekrar denediler. Adam gözünü kapatıp apartmanın girişinde olduğunu düşününce orada belirliyordu her seferinde. Acaba sadece kendi

dairelerinden mi oluyor diye şüphelendiler bu kez. Dışarı çıkıp aşağı indiler. Kadın apartmanın içinde kaldı, adam kapıyı örtüp caddenin karşısına geçti. Gözlerini kapadı ve hop, tekrar kadının yanındaydı.

Kadının yanına ışınlandığı sırada yere düşen bir süpürgenin de sesi duyuldu. Kapıcı -1'deki daire-sinden çıkmış, merdivenlerin altından fal taşı gibi açılmış gözlerle onlara bakıyordu. Şaşkın adam, kendisine bir şeyler söylemeye kalmadan Arapça bir şeyler mırıldanarak dairesine kaçtı. Kapısını çaldılar ama nafiye, açmadı.

Ertesi günün akşamında kapıları çaldı. Apartman yöneticisiydi. "Harun Bey sizi rahatsız ediyorum, çok da saçma biliyorum, ama bizim kapıcı evinden çıkmıyor, nedenini sorunca da sizin bir şeyler yaptığınızdan bahsediyor. Ağzından laf almadık bir türlü. Ne olur söyleyin ne yaptınız bu adamcağıza?" diye sordu. Harun aptala yattı. "Val-la bilmiyorum, karıma sürpriz yapmak için kapının arkasına saklanmışım, o da ordaymış. Beni birden görünce korktu herhalde" dedi. Yönetici özürler dileyerek gitti. Ertesi gün kapıcı apartmanı terk etmişti. Giderken sürekli sureler okuyor, Harun'un şeytan olduğunu söylüyordu.

Harun birkaç gün gücünü hiç kullanmadı, ama aklında sürekli bu vardı. Gücünü anlamak istiyordu. O yüzden de geceleri denemeye başladı. Evde otururken ansızın kayboluyor, sonra tekrar kapıdan

anahtarıyla girip oturuyordu. Dairedeyken çok sorun değildi, ama bir keresinde birlikte pazara çıktıklarında olmuştu. Tam alışverişleri bitmiş, dönmek için taksi çevirmeye çalışırken adam bir anda kaybolmuş, kadını yapayalnız, pazarın ortasında torbalarla bırakıvermişti. Kadın eve geldiğinde Harun çok özür dilemişti, ama artık çok geçti. “Valla karıcım isteyerek yapmadım, sen eve dönelim deyince bir anda aklıma geldi, kendimi burada buldum” demişti. Kadın adama kızamıyordu, ama içten içe birikiyordu işte.

Ertesi hafta birlikte yemeğe çıktıklarında bir kez daha oldu. Hesabı istedikten sonra, “biraz yürür, sonra eve döneriz” dedi ve tak, yine kayboldu. Daha da kötüsü bu kez apartmanın girişinde üçüncü kattan Nermin Teyze’yle yeğeni de vardı. Nermin Teyze kalp krizi, yeğeni ise şok geçirmişti. Karısı apartmana gelirken ambulansı görünce ters bir şey olduğunu anlamıştı. Nermin Teyze’yi o gece kaybettik. Harun’un olayı da bu şekilde ortaya çıkmış oldu.

Polisler geldiğinde Harun her şeyi anlatmak zorunda kaldı. İnanmadılar tabii, Harun’u zorla polis aracına bindirdiler ama araç hareket ettikten beş dakika sonra Harun yine geri dönmüştü. Elinde kelepçelerle polisin dönmesini bekledi. Geri geldiklerinde polis de şaşkındı. Birçok kez götürmeye çalıştılar ama olmadı, Harun “yemin ediyorum isteyerek

yapmıyorum! Allah belamı versin istemeden aklıma geliyor!” dese de kafasına aldığı bir darbe sonucu baygın bir şekilde merkeze götürüldü. Ertesi sabah uyanır uyanmaz tekrar apartmanda belirince artık Harun’u başka bir yerde tutamayacaklarını anladılar ve ev hapsine almaya karar verdiler. Mahkemeye kadar dairesinin içinde kalacaktı. Kapıya da 7/24 duracak bir güvenlik görevlisi yerleştirdiler. Aşağıda belirirse yeniden daireye taşınıyordu. Mahkemede durumu hakime anlattı, deneylerle her seferinde aynı şeyin olduğunu ancak kimseye zararı olmadığını kanıtladı. Sadece polisten kaçmıştı, o da isteyerek yaptığı bir şey değildi.

Bu mahkeme sırasında Harun’un haberi tüm herkes tarafından duyulmuştu tabii. Şahin Apartmanı Adam diyordlardı ona. Dünyanın ilk gerçek süper kahramanıydı. Bilim insanları kendisini incelemek istediler. Ancak nereye giderse gitsin şak diye apartmana geri dönüyordu. En sonunda Birleşmiş Milletler’e ait özel bir araştırma merkezinden geldiler. Genetik araştırma için Harun’u incelemek istediklerini, eğer bu işi nasıl yapabildiğini çözebilirlerse bunun dünyanın geleceğini değiştireceğini söylediler. Harun kabul etti. Uyutup özel bir jetle Cenevre’deki araştırma laboratuvarına götürdüler. Ancak uyanır uyanmaz gücünü denediği ilk anda, yine tekrar Şişli’de belirdi. Başka bir yere gidemiyor, nereye gitse Şahin Apartmanı’nın girişinde beliriyordu. Bir süre

sonra vazgeçtiler. Bazı şeyleri olduğu gibi bırakmak gerekiyordu, kurcalayınca olmuyordu.

Harun hayatının sonraki yıllarını Şahin Apartmanı'nda huzur içinde geçirdi. Kapıda kalanları içeri alıyor, yaşlılar için belirip onlara yardımcı oluyor, yüklü alışverişi olanlarla gidip eşyalarını apartmana getiriyordu. O Şahin Apartmanı'nın kahramanıydı. Ta ki apartman yedi yıl sonra kentsel dönüşüm kapsamında yıkılana dek.

TOPLAYICI

Söylese kimsenin inanmayacağı garip bir işi vardı Haydar'ın; düğünlerden, kutlamalardan sonra havai fişeklerin öldürdüğü kuşları topluyordu. Sabah insanlar uyanıp da fotoğrafını çekip sağda solda paylaşmasın diye gecenin karanlığında fişeklerin patladığı noktaların altındaki kuşları topluyordu kutlama sahipleri. Her sabah İstanbul'un değişik yerlerinde kuş tüyleri ve kan bulunur, ama kimse ne olduğunu bilmezdi. Zaten bu insanlar için mühim olan ölmeleri değildi, öldüklerinin bilinmesiydi. Bilinmediği sürece sorun da yoktu.

Haydar'ın suça dair çok net fikirleri oluşmaya başlamıştı bu dönemde. Mesela, suç eğer fark edilmezse, suç olmuyordu. Bulunmuyorsa, görünmüyorsa, herhangi bir problem yaşanmıyordu. Herkesin gözü önünde yirmi kuşu parçalayarak öldürürseniz, sizi anında içeri alırlardı. Ama kimsenin görmediği bir noktada bin kuşu bir anda yok etseniz kimsenin ruhu duymazdı. Suç, gözlemcisi olduğu zaman ciddi bir meseleydi toplum için. Bu Haydar'ı rahatsız